

de forandrede ydre Vilkaar, som de »surrende Staalhjul« skabte for Mennesket, efterhaanden vilde omforme ogsaa dette selv. Han havde paa sin Rejse og særligt under Opholdet i Berlin faaet et ganske godt Indblik i en industriel Storstadsbefolknings Tilværelseskamp, og han begyndte nu at fortælle om disse Horder af omflakkende Arbejdere — Mænd og Kvinder, — for hvem Ord som Hjem, Familie, Tryghed og Hygge allerede var saa godt som uden Mening, — Folk, der et eller andet Sted i den uhyre Mennesketue havde en Celle, et »Schlafstelle«, akkurat stort nok til at rumme deres Legeme, og som forresten udenfor Arbejdstiden levede deres Liv paa Gaden, paa Ølstuer eller andre offentlige Steder for tilsidst at gaa ud af Verden som et blot og bart Nummer paa et Hospital.

Men Pastor Blomberg hørte ikke længer efter. Han mærkede, at Samtalen var kommen ind paa et for ham uheldigt Spor; og som han plejede, naar han i en Diskussion stødte paa en Sagskundskab, han ikke kunde hamle op med, vendte han det døve Øre til.

Nu standsede han og sagde, at han ikke vilde føre ham for langt bort. Her stod han netop paa sit Sogneskel, saa her kunde det være passende at sige Farvel.

Ved Afskeden gentog han sin Indbydelse til Per om at besøge ham en Dag. »Vi kan jo saa